

Soldaten og hans pige

- nedskrevet af fru Anine Kragelund, Rold -

I aaret attenhundrede og ni og tredive
jeg drog til København ind til Kongens tjeneste.
Jeg bød farvel til hjemmet og til min kære ven,
maaske har du en anden førend vi ses igen.

Hun derpaa svor og sagde: Nej, det skal aldrig ske,
du trøstig bort kan rejse, min allerkæreste.
De ord, de kom fra hjertet, fra hendes unge bryst.
O, Gud, tilgiv mig synden og skænk mig himlens trøst.

Men alt gik herlig til i den store hovedstad,
jeg glemte snart Alvilda og sværmed fri og glad.
To maaneder var svundne, da skrev jeg hende til,
i brevet stod de ord, som jeg her opskrive vil.

I dag jeg nu vil skrive for sidste gang til dig,
du søge maa en anden ven og evig glemme mig.
Jeg har en ven her valgt mig, for tiden var saa lang.
Derfor farvel, Alvilda, farvel for sidste gang.

Nu gik der vel en maaned, saa fik jeg svar derpaa.
Min ven, er det din mening, hvordan skal det mig gaa.
Og du gør synd mod mig, som er altid tro mod dig,
og derfor har du syndet mod Gud og imod mig.

Jeg har nu hjemme hos mig en lille søn,
for hans skyld vil jeg bede til dig en ydmyg bøn.
O, kom dog snart tilbage og skænk mig hjertero,
og hermed vil jeg ende mit brev i haab og tro.

Jeg læste hendes brev op for alle og enhver
af mine kammerater, som var paa stuen der.
Jeg spotted hendes klage, jeg ændsed ej den bøn,
som hun af hjertet bad for sin kære lille søn.

Det brev, det har hun skrevet jo med sit eget blod,
bemærkede en ven, som just ved min side stod,
og du gør synd mod hende, som er saa tro mod dig.
I øjet stod en taare paa ham, men ej paa mig.

Jeg satte mig til at skrive den samme dag et brev,
og sendte det til hende, som hun mig bedet har
Mit haarde hjerte banked, den gang jeg skrev de ord.
Du maa mig evig glemme paa denne verdens jord.

Det var en morgen tidlig lidt før revillien lød,
da kom der brev fra hjemmet: Nu er Alvilda død,
og du er ene skyld i hun gik til graven hen,
og derfor har du syndet mod Gud i himmelen.

Da hun dit brev mon læse, da sukked hun i løn,
saa tog hun op af vuggen sin kære lille søn
og vandred ned til søen igennem skoven brat.
Det var den tolvte juli, en dejlig sommernat.

Et brev hun havde skrevet, ved søens bred det laa.
Ved søens kant jeg læste, hvad derudi mon staa.
I allersidste linje der skrev hun disse ord:
Nu har jeg evig glemt dig paa denne verdens jord.

Jeg tog det op at græsset og læste disse ord:
Nu har jeg evig glemt dig paa denne verdens jord.
Da randt det mig i sinde, mon hun i søen sprang.
Vi søgte og vi fandt hende straks den samme gang.

Nu hviler hun i graven med barnet i sin arm.
Det slumrer blidt i døden alt ved sin moders barm.
Til dig og ingen anden, hun gav sit hjerte hen,
og derfor har du syndet mod Gud i himmelen.

Hermed da endte brevet, jeg slog mig for mit bryst.
O Gud, tilgiv min brøde og skænk mig himlens trøst.
Thi ak mit haarde hjerte var fuld af last og svig,
jeg var saa falsk mod hende, som var saa tro mod mig.